

SZENTE ANITA

Röpködő pihék

KISNOVELLÁK

Pályakezdőt olvasni mindig izgalmas, hát még ha az írása próbára is tesz. Sente Anita nem törődik vele, hogy olvasója érti-e, élvezi-e. Csinálja makacsul, amit csinálnia kell. Amiről ma úgy hiszi, hogy csinálnia kell. Apró írásai enigmatikusak, időnként bosszantóak. Nem szórakoztatóak, hanem elgondolkodtatnak, megfjézésre várnak. Goldingot, Virginia Woolfot, időnként Mándyt idézik. Bohumil Hrabal kísérletezéseit juttatják eszünkbe. Erősen önreflektáló írások ezek: félálomi, kósza csapongások, máskor meg nagyon is pontos, aprólékos, pepecselő helyzetfelmérések, meglepő képzettársítások. Egy-egy izom moccanását, a tekintet rebbenését, a gondolat, a fantázia követhetetlen „fröccsenéseit” próbálják megragadni, vagyis azt a képlékeny, tünékeny valamit, amiből és amiben vagyunk, amiből a létezésünk, napjaink nagyobb része áll. Az írás magányos tevékenység, ez az írásmód pedig különösen az, hiszen a sorokat körmölő és a sorokban megjelenő szereplő ugyanaz. Cortázari sakk-matt: az író figyelő hősét, önmagát, aki figyel az író. Hogy mi lesz ebből? Zsákutcának bizonyul-e, eleve bukásra ítélt kísérletnek, tiszteletre méltó erőfeszítésnek, mely sehová sem vezet? Vagy valami új? Bárhogyan lesz is, Sente Anitát olvasva jusson eszükbe William Faulkner híres, panaszosan büszke mondata: „Én a lehetetlen megvalósításának ragyogó kudarcai alapján rangsorolom magunkat.”

Száraz Miklós György

DELFINTERÁPIA

Ebben az akváriumban nincs talajtisztító porszívó, pengés algatisztító, vagy víztisztító oldat. Csupán egy lyukas háló, mellyel a felületi koszt, és egy-két oda nem illő elemet sikerül néha eltüntetni.

Lubickoló delfinek laknak itt, akik gondosan vigyáznak arra, hogy az évek során felgyűlt iszap ne zavarja össze a felületet. Megtanulták, hogy az uszonyaik kevesebb erőfeszítéssel is segítenek. Kevéske lüktetés, aprócska mozdulat is képes arra, hogy elkerüljék a süllyedést. De akkor, és csakis akkor, hogyha ez a folyamat soha nem ér véget, egy véget nem érő lendület. Egy delfinkerék. Senki nem kíváncsi arra, hogy mi van odalent, nem szükséges tudni, hogy mennyire koszos a víz. A felszín maradjon olyan, amilyen, és ez már valami.

Delfinpapa és delfinmama zajjal tájékozódik ebben az akváriumban. Delfinkicsik jól tudják, hogy a vízben el kell kerülni azt a pontot, ahonnan visszaverődik a hang, mivel mellkasukkal fogják fel a hanghullámokat. Ezeket a hullámokat magukba szip-

pantják, minden apró neszt elraktároznak. Megtartják a kellő távolságot, majd továbbbúsnak. Egészen addig, míg az üveghez nem csapódnak.

Delfinkicsik nagyon tanulékonyak. Örömmel fogadnak minden jutalmat.

– Hé, Kisdelfinek! Ha kiugrotok, akkora halat kaptok, amekkorát el se tudtok képzélni! – szólal meg az akvárium tulajdonos.

Lendület, ugrás. Egyik delfin, másik delfin. Át a karikán! Tapsvihar. Nehéz tes-tüket képesek farokúszójukkal fenntartani a vízben, kiváló egyensúlyérzéküknek kö-szönhetik. Igazi delfinterápia!

Csak remélni tudom, hogy az a tál, amit az akvárium szélén látok nem nekik van előkészítve.

ELFOLYÓ IZMAIM

Kiterítették, és ahelyett, hogy ráfeküdtem volna, leguggoltam, és átkulcsolva, ma-gamhoz szorítottam a térdem. Így akartam távolabb gurulni a látványtól, de mégis meggondoltam magam. Szép, finom, vékony kis semmiség. Óvatosan bánhattak vele, hogy ilyen ép maradt. Idegenné vált, halottá, tőlem függetlenné. Most már igazán meztelennek érzem magam, szégyenérzet nélkül. Nem kell féltennem az egyetlen, amin látszik az idő múlása és a tökéletlenségem. Makulátlanná váltam, mégis meleg-em van. Nézem és nézem, hogyan működöm szűrő nélkül.

Megfeszítettem a bal tricepszem, a vállam nem mozdul, még csukott szemmel is képes vagyok rezdülésbe hozni. Nem csak a környezetemnek, a gondolataimnak is ki van szolgáltatva a testem. Alantos csodában sorra feszítem az izmaid, elemeimmel szorítok helyet ebben az üresnek tűnő térben, a levegőben. A szemhéjamon fény szű-rődik be, minél erősebben koncentrálok arra, hogy ne érezzem környezetem forró-ságát, annál inkább utat tör magának a fény. A homlokomon keresztül jut fel az agyvelőmíg, mintha megolvasztaná, és egyre folyékonyabbá tenné. Kinyitom a szemem, hátha csak az a baj, hogy nem merek szembe nézni a valósággal. Olyan ez, mintha először látnék napot, s miközben hunyorítva bámulom, célegyenesen, egy fe-kete pötty jelenik meg előttem. Tudom, hogy nem bogár, elmosolyodom, hogy a kedvenc anyajegyem repülni is tud. Nem is akárhogy, egy halovány szivárvány segíti, nehogy lezuhanjon. Szabályos nyakkörzést végzek, megropogtatom picikét, a pötty hiba nélkül követi a tekintetem. – Gyere, menjünk. – szólok hozzá nagyon csendesen, nehogy megjedjen. Csukom a szemem, a pötty izületeim kattogásának ritmusára a pupillámon tűnik fel. Lehajtom a fejem. Finoman, szegényke nehogy megsérüljön.

Egy másodperc, tüstént egy hangya jelenik meg a talajon. Egyensúlyozik az apró kavicsok és szárazságtól képződött repedéseken. Szaporán közeledik felém. Milyen apró, és mégis milyen rafinált. Azt hiszem, engem szemelt ki célpontnak. Nehezen jut át a sárban hagyott, azóta darabosra száradt lábnyomon – akkor még cipő volt rajtam. A körvonalain egyensúlyozva talál magának egy repedést, amit követhet. A lábujjamra ugrik, picit beleremegek, csiklandoz. Kiszemeli egyik vérerem, és azt kö-

vetve a lábszáramon törekszik felfele. Kis törékeny. – Nincs narancsbőr, barátocskám! – mondom neki humorosan, de úgy tűnik, nem érti a viccet. Felnézek a napra, a fekete pötty ott van, készenlétkben áll. – Jó magasra repültél – gondolom.

– Te jó ég! Mindjárt itt vannak. Előadás lesz, én fogom Xoloitzcuintle szerepét játszani. Hónapok óta próbálom a szerepet. Most végre megmutathatom, hogy nem egy passzív izomtömeg vagyok, aki elszenvedi környezete megpróbáltatásait. Élvezem a változást. A produkció egyetlen mutatványból áll: hátrafele kell lépegetnem, fellépsem egy éremosztó dobogóra, majd elkapni a felém repülő pizzát. A jutalom örökérvényű: soha többé nem fogok gondolkodni. Egy ilyen ajánlatot kár lett volna kihagyni. Amúgy is szeretem a pizzát, és az előkészületekhez fájdalomcsillapítót is kaptam (nem mindenhol adnak, de itt magas a színvonal).

Amikor a szerződést töltöttem, magabiztosan ültem az íróasztalnál, nem voltak kétségeim afelől, hogy döntésem örökérvényű, és karrierem a csúcspontjára hág. Alaposan írtam alá, formált betűkkel, olyan határozott voltam, mint ahogy most karakánul felpöccintem a hangyát.

Beszökken a könnyecsatornámba, mint buta kis szúnyog. Kitépem a szempilláim egyesével, csakhogy ne érezzem a fájdalmat.

Már javában zajlik az előadás. Különbféle kultúrákból állnak előttem emberek. Kiszolgáltatottan gubódzom össze önmagammal. Nincs mivel védenem a testem, a fájdalomcsillapító nem hat. Egyre torzultabbnak látom izmaim, Meggondoltam magam. Nem akarok Xoloitzcuintle lenni. – Kérlek, hagyjuk abba az előadást. Nincs szükségem honoráriumra. – Úgy szorítom magamhoz a térdem, mint még soha. Vagocok, mint egykoron kopasz kutya barátom.

Dicsérnek, azt mondják, egyre jobban játszom a szerepem. Elhiszem, hogy tehetséges vagyok. Lihegek, de a színtéren maradok. Talán jó nekem itt. Becsuknám a szemem, ha nem fájna ennyire. A fránya bogár még mindig ott van, elhomályosítja a látásom.

A nap lemenőben van. Olvadok, kényelmesen folyok szét az előttem elterülő lábnyomban. Kitöltöm a repedéseket. Lassan elmúlik a szárazság. Tapsolnak, tetszik nekik. Én is elégedett vagyok. Csak egyetlen dolgot hiányolok, a két szabályos anyajegyet az orromról.

HALREPTETÉS

– Kismadaram – mondta a hálnak. Közelebb repült. – Pici virágszirmom, ezentúl hozzám tartozol! – Magával ragadta. – Ismerem hogyan működsz. – És kikapta a vízből.

Alacsonyan repült, hogy vízhez juthasson halbarátunk. Eleinte minden percben. Később már óránként.

– Tudom, hogy mi jó neked. Vigyázat, kapd fel az uszonyod, szikla! Megmenttem az életed.

Halbarátunk nem volt hálátlan, csodával töltötte el minden, ami a nagy kékségen túl mutatott. Korábban elképzelhetetlen képeket látott. Repülhetett, még ha nem is vágyott erre eddigi rövidke életében. Az a kis szél is jólesett neki, ami a kopolytűját csiklandozta.

Egyre magasabbról figyelhette a lakhelyét, már nem félt. Biztonságban volt a nagy fehér has ölelésében. Hogy mi van afelett, arra nem gondolt. Élvezte azt is, ahogy a hátúszója leszárad. Először csak a bognártüske veszített tartásából, majd szépen lassan elvált testétől és az alattuk folydogáló patakba zuhant. Picit megijedt a csobbanástól, de hát már úgyse veszi hasznát. Mindenesetre jól jött az a kis vízcsepp.

– Ó ne haragudj, túl közel repültem. Vizes lettél! – És felrepültek egészen a fényőfákig. – Annyira örülök, hogy vagy nekem, még soha senkivel nem éreztem magam ilyen jól.

A pikkelyek egyenként kezdtek potyogni, de soha nem a levegőbe, hanem minden emelkedésnél egyenesen a nyelőcsövön át a begybe.

Hölgyeim és Uraim! Megérkezünk az úticélunkhoz. Kérem, mindenki szíveskedjen lecsatolni protézisét.

KOCKACUKOR, NYÍRFÁN

Hamarosan kezdetét veszi a lendület. Előtte jó bekapni egy kockacukrot. Megtalárod az asztalon, de mielőtt elvennéd, told le a gatyád! Csak azt hagyd az asztalon, amelyik még ragacsos. A tisztákat bedobhatod a mosógépbe. Jó, hogy szárító is van végre, elfér rajta a te ruhád is. Falatozz, érezd magad otthon, van itt hely mindkettőnknek. Lendület. Jó lenne megcsavározni a székeket, persze nem várom el tőled... azért mégiscsak mi lenne, ha? Ekkora kalapot életemben nem láttam (kár, hogy megrongálódott a centrifugálástól).

Csodás, ahogy a nyálad önálló életet kezd az utolsó kockacukron. Minden kis darabka egymásba kapaszkodik az oldódás előtti pillanatig. Látva a nedvet ezen a kis kockán, megkívánom, hogy a törzsön te is felmássz velem.

Kérlek, először tarts bakot, hogy elindulhassak. Várj, még mindig nem elég magas. Állj rá a székre! Nem biztonságos, inkább az asztra. Emeld magasra a karod! Bizonytalanul nyújtózol. Guggolj le, hogy ráállhassak a válladra, közben megigazítom a hajad, nagyon kócos, maradj mozdulatlan. Nekem most jó, jelzed, ha fáj?

Ne félj, a nyírfának csodás a kerge. Egyre magasabbra mászok, már nem látlak, remélem, minden rendben oda lent. Most nem félek, pedig alig van mibe kapaszkodni, ha nem csöpögne ez a mézédés nedű, biztosan leesnék.

Összecuppogtatom a lábam alá képződő foltokat. Nekem fehérnek tűnik, van egy kis fényjáték is, különösen, ha félrehajtom a leveleket. Egyik ágat határozottan átkulcsolom combjaimmal, így sokkal könnyebb haladni az új illatok fele, s a hozzám illó kilátásért.

Milyen sokan vannak itt. – Hahó, maga a másik ágon, milyen régóta tartózkodik itt? – Nem válaszol. Van itt nő is, férfi is. Ideje ismerkedni, milyen más itt az összes felsőtest. Néhányan közülük úgy kapaszkodnak ezekbe az ágakba, mintha örökre maradni szeretnének.

Emlékszem, jártam már itt, még évekkal ezelőtt, akkor egyedül indultam el, és még nem volt ennyire tapacsos, nem volt mibe kapaszkodni. A levelek makacsul ragaszkodtak rögzült helyeikhez. Egyetlen mozdulat képes volt elindítani a változást. Egy pillanat alatt zuhantam le.

Az esés nem járt különösebb következményekkel, csak a lábam tört el és a hasamon lettek horzsolások. Figyeltem a fűszálat, egyiken te is ott voltál, figyelted a repkedő katicabogarakat. Amikor észrevetted, épp felállni próbáltam. Egy közeli faágra támaszkodva, kapálództam, nem tudtam, hogy foghatnám meg, hogy felhúzhassam magam. A lábamat nem bírtam felemelni. Apró zümmögők rajzottak körülöttem, le akartam csapni az összeset, de egyik berepült a szemembe, pontosan a pupillámra.

Amikor közeledtél, elrepültek a bogarak, magasra szálltak a levelekre, egyenletessé vált a légzésem, és amikor már megbizonyosodtál arról, hogy képtelen vagyok segíteni magamon, vizes kendőt nyújtottál felém. Annyit szóltál: „levegő”. A pöttyös szatén másodpercek alatt felmelegedett.

Az olvadt nyírfacukor hosszan csordult válladon, pontosan három napon át nem törülte le, amíg meggyógyultam. Nem olyan három nap volt ez, mint a mesékben, inkább mint egy előre meghatározott türelmi idő.

Jelenleg a hátamban érzek feszülést. Fekszem, és megrémít ez a rengeteg fehér vonal fölöttem. Nincs ezen a fán sem odú, sem fészek, csak ragacs. Váltunk sárga izókra.

Gyorsan véget ér az élvezet. Sajnálom, elfogyott. Felírom a bevásárlólistára. Holnap: kockacukor. Ne felejts el emlékeztetni.

KI LÁTTA PÓLINGOT?

Viseld ezt az ékszert szereteted és hűséged jeléül, mondtam Pólingnak tizenhét éve, amikor utoljára láttuk. Gondolom, fészket rakott egy ismeretlen helyen. Naponta elképzelem, ahogy alkonyatkor hogyan mutogatja jobb lábát a többieknek, büszkeséggel töltheti el, amikor megcsillan a fény a gravírozott orvosi fémen. A körülötte állók, akik még soha nem merészkedtek be a városba sajnálhatják az ismeretlen idegent. Ő mit sem sejtve a legapróbb kövekhez kopácsolhatja gyűrűjét, majd végigsimíthatja a fűben, bánkódva előző indulatos mozdulatain.

Jól ismertelek, azt hiszem.

Emlékeim szerint nem sokkal azután, hogy mérethiba miatt leszűkítettem, majd felcsatoltam a lábára a gyűrűt, elengedtem a csőrét, amit addig erősen szorítottam, és mélyen a szemébe néztem. Nem láttam csak két üres, szürkén csillogó golyót. Megcirógattam, ő magasra emelte a fejét, megcsippentette a fületem. A következő kép,

ami eszembe jut, hogy magasan repül. Nagyon magasan. A foltos hasát figyeltem, féltettem, hogy lezuhan. Sérültnek láttam, és taszított a gondolat, hogy újra hozzá érjek. Repülj messzire! Fehér foltok, kék ég, ott hagytalak.

Minap egy hölgyvel beszéltem. A Bikás parkban találkozott Pólinggal, aki a tavirózsák fölött róttá a köröket. Az órajárással egy irányban repült, majd landolt a kupolás metróállomáson. Csőrével a legfényesebb üvegen kopácsolt, talán fakopáncsnak képzelte magát, vagy a Keletihez sietett, nem tudom. Kábultan repült vissza a tóhoz, a szellőszörföt is ideje volt kipróbálni. Legalábbis nekem így mesélte a nő, akiről annyit tudok, hogy imádja a kalapokat. Biztosan mérges volt, amikor Póling rászállt a frissen vásárolt fejdísz karimájára. Ismerve az én kismadaramat, a most látható kalap, amelyen műrózsza díszlik, csak utánzata lehet annak a bizonyos kalapnak, amit a találkozáskor viselhetett. Ingerülten az Újbuda tábláról ejtett néhány szót, aztán azokról az ártatlan gyerekekről, az eddig sértetlen koszos vízről, a sötétedésről, s az órákon át tartó várakozásról. Többé őt sem láttam, de Póling eltűnéséért azóta is őt okolom.

Póling gyűrűszámát régóta elfelejtettem. Csak a barna tollára emlékszem, amit egykor, fürdésük után, napokon át vizesnek éreztem. Mégis örültem, mert nélküle elviselhetetlen lett volna a bőrén a szöcskék, sáskák és tücskök szaga.

Mióta az irodában dolgozom, jólesik látnom a lépcsőn felejtett tollpíhéket. Vásároltam egy kalapot is, hogy felszúrhassem a permére ezeket a finom kis semmiségeket. Díszítésként szolgál, a műrózsza mellett, amit magam varrtam rá.

Felérek a bejárati ajtóig, kétszer is megpróbálom kinyitni a zárat, nem sikerül. Megpróbálom finoman, apró mozdulatokkal, semmi. Leülök a küszöbre. Amióta itt vagyok, picit megnőtt a kalapom, hátrébb tolom, hogy ne zavarja a látásom. Zizegést hallok, a kulcslyukon apró pihe száll ki, éppen olyan, amilyeneket a lépcsőfokokon találtam. Megtapogatom, végigsimítom a mutatóujjammal, nedvesnek érzem, felhelyezem a kalapra.

Búzre leszek figyelmes, először csak a levegőben érzem, majd a kezemen, a ruhámon, s végül mindenhol poshadt víz szag áramlik. Olyan ez, mint amikor a felmosót a sarokban felejttem és csak napokkal később megyek haza. Kifújom az orrom egy használt papírsebkeendőbe, amit a nagyjából tizenhét éve nem viselt farmeromból veszek ki. Szétmállik, de nem zavar, a cafatokat visszagyűröm a zsebembe. A szagtól nem sikerült megszabadulnom. Leveszem a kalapom, közelebb hajlok a kulcslyukhoz: mi lehet oda bent? Víz hullámozik, forrón gőzölgő víz. A kíváncsiság erősebb, mint a félelem és az undor, még egyszer megpróbálom kinyitni az ajtót. Mielőtt sikerülne, megrezeg a vasszerkezet, benne az üveg is. Már nagyon érdekel, mi lehet ez. Az üveg elreped, először meghátrálok, majd közelebb lépek, és akkor egy hosszú csőr vágódik a repedésbe. Megijedek a vértől, visszarántom a kalapot a fejemre, és a szemembe húzom. Könnyen megy, mert közben hatalmassá növekedett. A réseken figyelem, ahogy a lépcsőházat madarak lepik el. Erős gőz homályosítja a látásom. A búz egyre elviselhetlenebb, hangzavar, csiripelés tölti meg az addig üresen kongó lépcsőházat. Sokan vannak, egyre többen. Felkapnak, magasba emelnek, kirepülünk az ablakon. Először az Országház fölött szárnyalunk, egy könyvtár előtt szemüveges

kislányok mélyednek bele a fantáziájukba, olyan figyelmesen olvasnak, hogy nem vesznek észre. Beperegünk egy színház előcsarnokába. Színészek beszédtechnikáznak az előadás előtt, ők sem vesznek észre. Nem tudok sírni, pedig jól esne, lehütené az arcom. Egy műterembe érkezőnk, megpróbálom közelebből is megnézni az alkotást, ám hatalmas lendülettel nekicsapódom az olajfestéktől illatozó vászonnak. Megmártózom, jól esik a hűvös massa, elkábulok a színektől, a rengeteg árnyalattól. Bekenem a testem, az arcom fehérre színezem, a kezeim zöldre, a lábam barnára, felhörpintem az ecsetmosó folyadékot, ami lenolaj és víz keveréke, az olaj a tetején lebeg, miért került ebbe víz? A művész csodálja, hogy önmagától szépül az alkotása, nem veszi észre, hogy én is itt vagyok. A madarak kacarászva magukkal ragadnak, indulnunk kell tovább. A kő- és betontenger után narancssárgás, barnás park fölött suhanunk. Szeles az időjárás, de jólesik. Az ordítózás és a fülsértő madárcsicsergés nem csillapodik.

Miért nem szállhatunk le? Vigyetek haza!

Széndarabokra leszek figyelmes, a madarak a karmuk közt szorongatják, azokkal képeznek szemellenzöt számomra, csak egyenesen előre, vagy hátra tudok nézni. Égési sérüléseim keletkeznek, ahogy egy-egy erőteljesebb szélroham meglódít. Az olajfesték nem tesz jót a bőrömnek, még inkább felsebesedik. Egyre gyorsabban repülünk, az épületeket már nem látom, csak a felhőket. Nincs fókusz, hiányoznak a körvonalak. Talán a Bikás Park fölött lehetünk. Teljes lendületünkből csapódunk neki az üvegfalnak, most már biztosan tudom, hogy hol vagyok. Elkábulok, de megismerem Póling véres lenyomatát, nincs időm rá, hogy letöröljem. A madarak alám röpítik az időközben gigászivá nőtt kalapot, bedobnak a közepére. Mint hatalmas vattacsomagba, úgy süppedek bele. Szépen lassan engedik el csőrükkel, egyedül vagyok. Zuhanok.

A kis lyukon, amit a tű okozott a rózsza felvarrásakor, víz csordogál be, de egyelőre tisztának tűnik. A bőrömön az égési sérülések ott vannak, de enyhül a fájdalom. Egyenletesen veszem a levegőt, félek, mert fogyóban, hiszen a víz emelkedik, lassan belep. A tű irányába tartunk, úgy érzem hamarosan nem lesz biztonságos kis csónakom. S máris az idetelepített halak és a kirakati tavirózsák társaságában vagyok, megérkeztem.

Mielőtt még a kalap karimáján kikönyökölve elgondolkodhatnék a történések miéértjén, forró széndarabkák potyognak rám. A madarak szórják szaporán, megállás nélkül. Olyan a látvány, mint amikor baksát égetnek a Kalondán, és szerteszét pattognak a forró, öntörvényű szikrák. Nehéz a levegővétel, étletelenné válik körülöttem minden élőlény. A halak összecsoportosulnak, együtt emelkednek fel a vízfelszínre, én határozott lendülettel melléjük ugrom, közben egy tavirózsza levele berepül a számba. Megmozdul a kalap, elveszíti az egyensúlyát, és átfordul, maga alá temet bennünket. Sötét van, semmit nem látok, összeszorítom a szám, hogy ne nyeljek vizet. Mégsem annyira tiszta, mint ahogy ahogy eddig gondoltam.

Becsukom a szemem, izzó tollpíhéket, pikkelyeket, húst és apró csontokat látok. Idegennek hitt anyagok forrósodnak egygyé. Hal és égett műanyag szaga uralkodik a kalap alatt. A nyomás növekszik, szélsébesen csapódunk át a kalapon. Vulkanánná vál-

toztam. Kiköpöm a növényt, hogy fellélegezhessek. Hosszan csordul a láva, most már tudom, hogy hová raktál fészket.

VÍZESÉS

Ránéztem az órára, pontosan öt perce volt csend. Fogtam a kézitáskámat, megnéztem minden kis zsebét, hogy nem felejtettem-e benne hajcsatokat vagy aprópénzt. Elővettem a fiókból az ollót, felvágtam a tasakot, és másfél kiló tejport szórtam az üres táskába. Kiváló minőségű, finom por volt, akár házicsokinak is megfelelő lenne, annak ellenére, hogy régi.

A hátsóajtón vagy a kis ablakon kimászva ajánlatos elindulni, így tanultam. Az egyik nyugatra néz, a másik délre. A hátsó kijáratnál öt év alatt felgyűlt kidobandó ruha barikádozta el az utat, szemeteszsákokban tároltuk, még nem dobtam ki, nem volt rá alkalmunk, nem is adtuk oda senkinek, miért is adtuk volna? Alaposan megcsomóztam a szájukat, úgy igazítottam, hogy feszesen álljanak. Miután alaposan megfigyeltem a betonozott udvart, hátat fordítottam: irány az ablak. Három majom ugrált, párkány, járda, párkány, járda, leverték az elektromos hőmérőt, 28 Celsius fok tört darabokra a térkőn. Az egyik kis berbermajom épp akkor pillantott rám, amikor hozzá akartam vágni az ollót. Egymás szemébe néztünk. Hosszasan bámult, segítségkérő tekintete volt. Sípolt a hőmérő, nem tudom, miért. Rámugrott, a szememhez kapott, sajnos későn csuktam le, megsérültem. Mire újra felnéztem, a kölyök a vérben heverő anyamajmon mászkált. Kiugrottam az ablakon, kihúztam a hasából az ollót, a farmeromhoz töröltem és beletettem a táskámba. Nem éreztem magam hibásnak, véletlenül történt.

A harmadik majmot, aki a hőmérő darabkáival játszadozott, felemeltem és besegítettem az ablakon, amit kilincs nélkül is be tudtam húzni. A főbejáratához ténferegtem és miután megbizonyosodtam arról, hogy zárva van, elindultam. Dúdolgattam is, de csak halkán, az ollóval kanalazgattam útközben a tejport, finom volt, nagyon, ízlett.

A vízesés felé tartottam, mindenkinek hangosan köszöntem, még mosolyogtam is. A mi utcánkban nincs aszfaltozva, de engem ez nem zavar. Négykézlábra ereszkedtem, a táska fülét a számba vettem, ráharaptam, büszkén magasra emeltem a fejem. Bólintottam mindenkinek, visszaintettek. Vicesek, ahogy két lábon egyensúlyoznak az emberek. Alkonyodott. Már majdnem az erdőnél trappoltam. Alig néhány kilométer lehet még odáig, gondoltam. Leültem, vakaróztam, kinyitottam a számmal a táskát, nyalogattam belőle egy kis tejport. Íztelen volt, mint a homok vagy hamu. Ráharaptam a táska fülére és ügetni kezdtem. Vörösnek láttam az eget, a földön birka golyók, rajtam sebek. Lehunytam az ép szememet is, az orromra bíztam magam, a szimatommal tájékozódtam. A gyapjasak a vízesés fölött szoktak legelészni, a felpuhított talajban lehetetlen eltévedni.

Megvakartam a hasam, hemperegtem egy kicsit. Felugrottam. Ráharaptam a táska fülére, loholni kezdtem. A talaj egyre vizenyösebb volt, csúszkáltam, tapicskoltam, ittam. Újra fogaim közé kaptam a táskát, gyorsítottam, míg végre megláttam a víz-esést.

Meghengergőztem a sárban, és csatlakoztam a nyájhoz. Elővettem az ollóm, elkaptam a legnagyobb kost és megnyúztam, a friss bundát magamra terítettem. Láttam a kétségbeesett arcát, ezért felmetszettem a hasát, csak jót tettem vele. Leültem, megvakartam a könyököm, az ollót beletöröltem a bundámba, majd visszatettem a táskába. Ettem egy kis tápláló tejport, majd minden erőmet beleadva felrohantam a sziklára, a vízéséshez, ahol – akkor még úgy gondoltam – várnak rám.

Senki nem volt ott. Egy makákószemet és egy juhfület láttam. Finoman kinyitottam a szám: a táska leesett a földre. Az ollóval levágtam az orrom hegyét, bedobtam a tejporba, majd a talált fület és szemet is. Összezártam és leengedtem a vízésésen. Leültem. Azóta is ott váraokozom. Csend van.

